

**DOSSIER D'APRENTATGE
AIGÜES ENCANTADES TEORIA I PRÀCTICA**

INS TORRAS I BAGES

**NICOLE CALIZAYA
MARIA JOSEP VERCHER
2BB**

ÍNDEX

1. L'autor Joan Puig i Ferrer	2
2. Temàtica e ideologia d' Aigües encantades	5
3. Personatge de Cecília	7
4. Influència d'Ibsen	8
5. El personatge de la Cecília: qui és? Com és? Una imatge.	9
6. El tema de violència i l'autoritarisme.	9
7. El saber de les dones i els estereotips	10
8. Resolució del conflicte segons la Cecília	10
9. Aigües Encantades	10

1. L'autor Joan Puig i Ferrater

Joan Puig i Ferrater va néixer l'any 1882, a la Selva del Camp, fill natural d'un ric terratinent que mai no el va reconèixer com a fill. La infància i l'adolescència de Puig transcorregueren al costat de la seva mare, a casa d'uns oncles més aviat benestants. El fet del seu origen il·legítim va deixar una forta empremta en la personalitat de l'autor que posteriorment es va fer evident al llarg de la seva obra literària.

Mentre estudiava el batxillerat a Reus, amb quinze anys, va entrar en contacte amb autors modernistes de la zona, com Antoni Isern i Plàcid Vidal. Després d'un intent de suïcidi l'any 1889 a causa d'un amor frustrat, l'any 1901 va marxar a Barcelona per començar els estudis universitaris de Farmàcia, estudis que va abandonar el primer any. Va treballar d'aprenent de farmàcia i d'ajudant de metge, alhora que s'introduïa en el sector més anarquitza del Modernisme. En aquesta primera etapa les seves influències literàries provindran dels autors europeus com Nietzsche, Gorki, Ibsen...

Aquest fet encara li va augmentar el seu sentiment de marginació, ja que era conscient de la contradicció que existia entre la societat i l'art de la seva època i les propostes modernitzadores que defensaven els cercles intel·lectuals en què es movia. Aquest conflicte el va resoldre marxant a França l'any 1903. Aquest viatge va ser decisiu per a la seva posterior producció literària, sobretot dramàtica.

Les primeres obres que va publicar reflectien dues de les seves obsessions personals que es van anar mostrant de manera repetida en el conjunt de la seva obra:

- El seu naixement il·legítim i les conseqüències que inevitablement se'n derivaren (marginació, individualisme)
- Les experiències que va viure en el seu viatge per terres franceses.

Quan retorna a Barcelona l'any 1904, publica Diàlegs dramàtics l'obra teatral La dama alegre. Els Diàlegs dramàtics van rebre dures crítiques, ja que entre els seus contemporanis van ser considerats com un seguit d'elucubracions pseudofilosòfiques i teòriques abans que textos de contingut teatral. Però serà en aquests Diàlegs dramàtics que Puig i Ferrater va introduir la figura del "vagabund", l'ésser solitari i apartat de la massa social, que tornarà a aparèixer a obres posteriors.

Pel que fa a la seva obra *La dama alegre*, aquesta va ser considerada immoral per alguns sectors de la crítica, com va succeir posteriorment amb altres produccions de l'autor. Aquesta obra dramatitzava les relacions que Puig va mantenir amb una dama francesa durant el seu viatge.

L'any 1905 torna a marxar a França en companyia d'Antoni Isern. Quan poc després de tornar a Catalunya després de la seva segona aventura per terres franceses, Puig i Ferrater es va dedicar exclusivament al teatre i al periodisme. L'any 1906 estrena *La bagassa* (Boires de ciutat), obra avui perduda, que seguia el model establert per Màxim Gorki, i *Arrels mortes*; ambdues obres formarien part de l'anomenat "teatre d'idees".

El mateix any 1906 va publicar *Diàlegs imaginaris*. En aquesta obra incorpora la figura del Poeta com a educador de masses, com a ésser mesiànic i salvador de la societat, en el qual es percep clarament la influència de Nietzsche i del Modernisme regeneracionista més anarquitxant, ja que és un sol individu que pot salvar la societat. Però aquest Poeta, per aconseguir la seva funció redemptora, s'ha d'enfrontar amb la massa social. Aquest és l'enfrontament "Poeta/Artista- Societat" a l'estil d'Ibsen, que es dona també en el Modernisme regeneracionista: és l'artista que critica els mals de la seva pròpia societat per poder-los solucionar. Per a Puig i Ferrater, el Poeta, que gaudeix d'una posició privilegiada com a ésser sensible, ha de prendre la seva inspiració de la Vida mateixa. Davant de la realitat, que és negativa, el Poeta ha d'escometre la tasca de transformar-la en poesia veritable i sincera. Pràcticament tota l'obra de Puig i Ferrater és un intent de creació de veritat i bellesa que es basa en la realitat, però que no pretén retratar-la en els seus aspectes més banal (no fa realisme). En definitiva, s'inspira en la realitat, però la mitifica i la transforma.

Amb les obres que publica entre 1904 i 1906, Puig i Ferrater s'inclou dins del grup de dramaturgs més innovadors i originals de la generació modernista, que trenquen amb la tradició del teatre de la Renaixença i que introdueixen els corrents literaris dels autors teatrals europeus d'aquell moment.

L'any 1908 Puig i Ferrater publica una de les seves obres més importants, *La dama enamorada*, en què retrata un nou tipus de dona, que torna a ser una literaturització dels seus amors amb Madame de Thevenor, uns amors difícils a causa de la gelosia del fill d'ella i de la impossibilitat d'aconseguir l'estabilitat emocional i sentimental.

El mateix any de la publicació d'*Aigües encantades* (1908), Puig i Ferrater dona una conferència, *L'art dramàtic de la vida*, on es pot trobar l'explicació del perquè d'*Aigües encantades* i que reprèn les idees de *Diàlegs imaginaris*. Per a Puig i Ferrater, l'autor dramàtic (podríem dir que l'artista en general) és un poeta de la vida i de la veritat que té la

funció, a través de la seva obra, d'educar al públic (influència de Nietzsche, postura regeneracionista). Per poder-ho fer, li cal viure intensament, conèixer la realitat que l'envolta, deixar-se portar pels seus impulsos i tenir sempre en compte quina és la problemàtica de la seva època (no es pot evadir de la realitat). Una vegada conegui bé la realitat i hagi viscut les experiències necessàries, podrà meditar, concentrar-se i, per tant, crear. I haurà de crear obres que s'inspirin en la realitat, però que la fan més poètica, menys vulgar (per tant, no practica l'estètica realista o naturalista). L'autor, com a poeta de la vida, ha de pensar en els problemes personals i col·lectius, però en aquesta creació ha d'estar-hi present la poesia, el sentiment.

Fins a 1914, Puig, que havia cursat mentrestant la carrera de Filosofia i Lletres i l'any 1911 havia entrat a treballar com a redactor a La Vanguardia, estrenà obres molt diverses, encara que totes mostraven una certa desorientació estètica i un desig d'èxit que no acabava d'arribar. A part del seu afany de redempció social a través de l'art, l'autor pretenia també una professionalització, fer del teatre el seu modus vivendi, viure de la seva feina com a dramaturg. Però el seu teatre era difícil, massa nou, xocava amb la moralitat burgesa catalana del moment (hi havia adulteris, fills naturals, amants, suïcidis, misèria social, seduccions...), i tot això era expressat en un llenguatge massa directe i agressiu. Per tant, les seves obres difícilment podien ser grans èxits, la qual cosa li hauria solucionat la qüestió econòmica.

Va ser amb l'obra El gran Aleix, escrita el 1910 i estrenada el 1912, i La dolça Agnès, que Puig i Ferrater va recuperar el to més característic de la seva obra. En El gran Aleix, retrata la figura del protagonista, un ésser vitalista i passional, gran seductor, popular entre tots els homes i les dones, que desperta l'admiració de tothom tret la de la seva pròpia dona, que finalment, per odi, provoca la mort del protagonista. En canvi, La dolça Agnès, estrenada l'any 1914 però que no es va editar mai, girava entorn del naixement de l'autor. En concret, tractava d'un fet real: de la seducció de la seva pròpia mare per part del seu cunyat.

A partir de l'any 1916, Puig i Ferrater es comença a plantejar el seu futur com a autor dramàtic, ja que veu com fracassen les seves obres. Va decidir canviar els seus plantejaments estètics, canvi que reflecteix el que s'està produint en la literatura catalana a causa del pas de la generació modernista a la del grup noucentista. Aquest canvi es manifesta en l'obra Dos diàlegs, on ja no es poden trobar manifestacions sobre temes polítics o sobre qüestions socials. Sobretot, en aquesta obra es fa evident la por i el desconcert de Puig i Ferrater davant l'emergència d'una nova generació d'escriptors, els noucentistes, generació que ja no és la seva i que tendeix a arraconar-lo.

Comença, doncs, la que serà la seva última etapa dramàtica, en la qual farà el possible per amotllar-se a les noves circumstàncies literàries del moment, etapa que anirà de 1917 a

1924. Intentarà acomodar-se als gustos del públic, que pretén divertir-se sense problemes. Escriu obres de teatre, en vers o en prosa, situades en el passat més aviat llegendari, com La senyora Isabel. D'altra banda, també conrea l'alta comèdia burgesa, com El gran enlluernament, estrenada l'any 1919, on tracta l'enfrontament entre l'home d'empresa i l'artista. Ara, la balança es decantarà a favor de l'empresari i mecenes enfront del jove artista, un escultor. Aquest "home d'empresa" és un artista que ha renunciat a la seva vocació per convertir-se en home d'empresa en un moment en què el país necessita més creadors de riquesa industrial que no pas creadors de bellesa. És evident, doncs, que Puig i Ferrater s'ha allunyat de l'ideal modernista. Però això no li reporta tampoc èxit teatral.

Desenganyat del teatre, que considera que s'ha convertit en una indústria pensada només per a la distracció del públic, Puig i Ferrater abandona la seva activitat teatral l'any 1924 i inicia la seva carrera com a novel·lista. Com a tancament de la seva activitat teatral, el 1923 estrena Un home genial, que estarà a cavall entre la concessió als gustos del públic i els seus interessos i idees com a autor dramàtic. A partir de la proclamació de la II República (1931) va dedicar-se a la política dins d'Esquerra Republicana de Catalunya: va ser diputat a les Corts espanyoles i al Parlament català. Quan va començar la Guerra Civil (1936) va ser nomenat conseller d'assistència social, càrrec que va ocupar poc temps. Va ser enviat a París com a negociador per comprar material bèl·lic per a la República i va ser acusat de quedar-se diners i ja no va tornar a Catalunya. Aquest escàndol, que ell sempre va negar, el va marginar dins del grup dels exiliats catalans. A partir del 1938, i pràcticament fins a la seva mort, es va dedicar a escriure una obra molt ambiciosa en 12 volums, El pelegrí apassionat (editada entre 1952 i 1977), on l'autor retrata la Catalunya de la seva època. Va morir a París l'any 1956.

2.Temàtica e ideologia d' Aigües encantades

Per començar, cal dir que Aigües encantades és, sobretot, un al·legat polític social individualista, una obra compromesa en què es mostra clarament l'enfrontament entre l'individu i la seva societat en la lluita per denunciar un seguit de circumstàncies que estan frenant el progrés i l'educació d'aquesta societat. L'autor condemna una realitat i mostra la necessitat d'una acció revolucionària que deslliuri l'home de tot allò que el manté lligat al passat, en el cas concret de l'obra, la tradició, la religió i les forces polítiques oligàrquiques. Aigües encantades formaria part, doncs, d'un Modernisme regeneracionista "ressagat", tardà. En l'obra, apareix un element de la natura aigües mortes, mitificades per la llegenda

religiosa que les considera com a miracoloses gràcies a l'acció de la Verges persones que aniran prenent postures ben definides davant d'aquest element:

- La del grup de persones que pensa que aquestes aigües podrien salvar un poble muntanyenc de la sequera crònica que pateix (postura científica i progressista).
- La de les persones que pensen que aquestes aigües són sagrades i que, per tant, no poden ser objecte de cap manipulació, han de quedar tal com estan, mortes, estancades, ja que la solució a la sequera ha de venir de la voluntat de Déu (postura tradicional, ignòria, obscurantista, immobilitista).

Per tant, apareixeria l'enfrontament entre aquells que defensen el progrés (en l'obra són tant els intel·lectuals com els marginats de la societat, el Foraster, Cecília, Romanill, el manescal, el republicà Bartomeu, el carlí Manso) i la massa social sense idees, però guiada pels interessos de les forces dominants (l'oligarquia religiosa i política, representada pel capellà, el batlle i el cacic). Entre aquestes dues postures bascularan altres personatges: uns ho faran negativament, ja que no seran capaços de desfer-se del pes de la tradició, com és el cas del mestre Vergès, però d'altres ho faran positivament, perquè començaran a veure-hi clar gràcies al sacrifici dels herois. Envoltant els dos bàndols està el poble anònim, la massa social, condicionada per unes creences seculars que els oligarques tenen interès a mantenir, ja que els permeten perpetuar la seva explotació del poble. I quan el Foraster, Cecília i els seus col·laboradors intenten explicar els projectes de progrés que poden salvar el poble de la sequera, el poble s'hi oposa, perquè aquestes noves idees de progrés atempten contra el que han cregut tradicionalment. Puig i Ferrater considera que el poble no és culpable de la seva ignorància, deixa clar que els culpables són els oligarques, les "forces vives" del poble: el rector (que està especialment en contra de les idees defensades pel bàndol progressista, ja que el tema que es debat té a veure amb la religió, o més ben dit, amb la superstició religiosa, el batlle i el cacic).

Puig i Ferrater coneixia perfectament el problema que retrata en la seva obra. No només havia viscut l'enfrontament entre la tradició immobilitista i el poder, sinó també la influència asfixiant i esterilitzant de la superstició religiosa. A més, l'autor provenia d'un medi rural (l'obra està ambientada en "un poble de la província de Tarragona, allunyat de la capital, en la part alta de la muntanya"). Per tant, coneix molt bé com actuen les classes dominants. En aquest punt l'autor s'ajusta a les seves idees sobre la realitat i la vida: cal que el poeta (l'artista, l'escriptor) conegui la realitat per descriure-la sensealtar a la realitat.

No és gratuït que aquest enfrontament entre tradició i progrés es doni en un medi rural. Cal tenir en compte que l'obra s'escriu en un moment molt concret de la història catalana: el moment de l'aparició d'un món urbà més desenvolupat i progressista que xoca amb la immobilitat i l'endarreriment del món rural. No és casualitat que els personatges que personifiquen el progrés (el Foraster, Cecília, el mateix mestre Vergès) vinguin o s'hagin

format a la ciutat, mentre que el món que no els enté i els rebutjà és rural. Observem, doncs, un altre enfrontament a l'obra: l'oposició món rural / món urbà. Quan Cecília parla de la necessitat d'una "croada ", d'una lluita col·lectiva formada pels joves per tal que facin evolucionar les idees del poble, explica que han de ser persones que provenguin d'aquest món urbà més evolucionat. Aquesta oposició o enfrontament està històricament documentat: els joves artistes de comarques emigraven a Barcelona per poder expressar lliurement el seu art i les seves idees de progrés.

3. Personatge de Cecília

Mentre que a l'obra trobem un seguit de conflictes que afecten la col·lectivitat (tradició, religió, immobilisme / progrés; món rural / món urbà), també trobem un conflicte individual, la revolta personal de Cecília, que és el personatge que vertebrava tota l'obra. La rebel·lió que inicia Cecília té un doble sentit. D'una banda, s'enfronta amb el seu pare, el cacic Amat, que podria entendre's com un enfrontament generacional entre pare i filla contra un control gairebé absolut de la seva vida per part de la figura paterna. És, doncs, un enfrontament personal, individual. Però la necessitat d'independència que experimenta Cecília està provocada perquè ha anat adquirint, amb la seva formació com a mestra, una consciència ideològica: a mesura que va entenent la necessitat d'un canvi, d'un progrés científic que deslliuri la massa social de la ignorància i del pes de la tradició, s'adona de la seva inferioritat i de la seva submissió. I és en aquest moment que l'enfrontament amb el pare pren un altre caràcter: Cecília ja no es revolta només contra la figura paterna controladora, sinó contra la figura del cacic que aquest representa, contra l'home que personalitza tot allò contra el que ella lluita (immobilisme, tradició, ignorància, ordre social per mantenir el control del poble, fanatisme religiós...). Per tant, Cecília viu un doble enfrontament concretat contra la mateixa persona: enfrontament familiar i enfrontament social. Això fa de Cecília un personatge nou dins del conjunt de l'obra de Puig i Ferrater. Fins aquell moment, les dones de les seves obres eren dames apassionades, sensuals, que només pretenien la satisfacció dels seus desitjos i sentiments, i que volen dominar els homes a partir de l'ús dels seus encants. O bé apareix la dona arrossegada per un destí tràgic. Cecília és l'únic personatge femení de la seva primera època teatral capaç de mantenir una actitud racional, que margina els seus sentiments (no accepta les atencions del mestre Vergès i només sent pel Foraster una admiració "professional"). No es tracta d'un personatge deshumanitzat i sense sentiments, però sí que és el primer personatge femení "modern" de Puig i Ferrater.

4. Influència d'Ibsen

A banda dels "enfrontaments" que retrata l'obra, n'hi ha un altre que és clau: l'enfrontament entre individu / societat: un sol home, el Foraster, arriba al poble per tal de dur-hi les idees de progrés que poden salvar-lo de la sequera. Apareix la idea d'un ésser superior capaç de fer canviar la seva societat, de guiar la massa cap al canvi i la modernitat. Però aquesta massa social, que no té idees pròpies, el rebutja i el margina.

Tots els estudiosos han fet notar la indubtable influència de l'obra del dramaturg noruec Ibsen en Aigües encantades (influència que també és notable en el Modernisme regeneracionista). En concret, l'obra d'Ibsen que serviria de model per a Aigües encantades és Un enemic del poble. Les coincidències entre ambdues obres van més enllà de la simple inspiració d'una en l'altra. No podem dir que Puig i Ferrater plagiés l'obra de l'autor noruec, però sí que és cert que en fa una adaptació "casolana", comprensible per al poble català.

- Totes dues obres tenen a veure amb l'aigua: les d'un balneari a Un enemic del poble i les d'unes gorges miracoloses a Aigües encantades.
- Hi ha tot un seguit d'identitats entre els personatges de les dues obres:
 - La figura del doctor Stockmann tindrà el seu paral·lel en el Foraster. Tots dos homes, amb una formació científica i tècnica, per tant, progressista (un és metge, l'altre és enginyer), prenen la iniciativa per aconseguir el progrés dels seus pobles respectius.
 - La figura de Cecília compartiria alguns aspectes del personatge del doctor Stockmann i també del personatge de Kitty, la filla del doctor. Les dues dones són l'element femení que està al costat del protagonista fins al darrer moment, que l'ajuda i l'anima.
 - La postura indefinida i vacil·lant del mestre Vergès tindria a veure amb la dels periodistes Hovstad i Billing, indecisos entre les seves creences favorables a la modernitat i el progrés i la conveniència de sotmetre's a les imposicions de les autoritats (Vergès no pot prendre una postura radicalment oposada a l'oligarquia del poble perquè, com a mestre, la seva feina depèn dels qui governen).
 - Un altre personatge que té el seu paral·lel a l'obra d'Ibsen és el pastor Romanill, home independent que hostatja el Foraster a casa seva quan li cal un lloc per parlar al poble. Un personatge similar a Un enemic del poble és el mariner Horster, que cedeix la seva casa al Dr. Stockmann perquè hi faci una assemblea
- El conflicte que mostra Aigües encantades esclata en el si d'una família, la dels Amat, terratinents i cacics del poble. En l'obra d'Ibsen, el conflicte es viu entre dos germans, Thomas i Peter Stockmann. En una s'enfronten pare i filla, en l'altra, dos

germans. Per sobre de totes aquestes identificacions, el que sobretot recull Puig i Ferrater de l'obra d'Ibsen és una idea i una actitud: l'enfrontament entre un individu (Stockmann-Kitty / Cecília-Foraster)

contra una societat immobiliària a la qual sembla un pecat intentar millorar qualsevol cosa que s'aparti de les bases tradicionals del seu funcionament, encara que aquestes siguin caduques. Ibsen va ser un dels autors europeus que es van convertir en models per als regeneracionistes catalans. Se'l va identificar amb el "teatre d'idees" a partir de l'estrena de la seva obra Un enemic del poble. A partir del 1893, Ibsen es va convertir en el model del Modernisme d'ideologia anarquista, ja que era l'home que havia donat forma artística a la idea d'alliberament de la tradició i de l'immobilisme, cosa que la resta de la massa social considerava una utopia. El que és indubtable és que el teatre d'Ibsen va tenir un gran impacte social per les idees que defensava: progrés, modernitat, enfrontament amb la tradició, sempre des d'iniciatives individuals (enfrontament individu/societat), d'aquí el seu èxit entre el Modernisme anarquitxant.

5. El personatge de la Cecília: qui és? Com és? Una imatge.

- Expliqueu com us imagineu físicament la Cecília, edat aproximada, aspecte físic. Feu un petit retrat del caràcter d'aquesta noia.

Una noia magra i pàl·lida, morena petita, que vesteix amb negligència i originalitat d'uns 24 anys.

- La Cecília es tracta d'una heroïna o d'una figura "desesperadament antipàtica" Justifiqueu en 4 arguments.

Es tracta d'una heroïna:

- Perquè no pensa com el resta de poble
- Té una educació distinta a tots influenciada per la ciutat
- No és com la resta de dones que es callen, ella li diu els pares el que pensa i fa que la respecten
- Unes idees noves, oposades a la religió que predominava al poble

6. El tema de violència i l'autoritarisme.

- Juliana es una dona d'autoritat?

No, perquè va estar criada en un àmbit de fanatisme, influenciada per el seu entorn fa tingués una personalitat de dona que té que fer el que el seu marit li diu

- Es clara l'actitud autoritària i violenta de Pere Amat?

Sí, es una home egoista, vol tenir el control tant de la seva esposa com de la seva filla, amb uns pensaments eclesiàstics

- I la Cecília?

Es una dona totalment al resta de dones que hi ha al poble, es veu reflexada en ella el patiment que sofreix la dona de l'època, lluita pels seus ideals malgrat el seu pare s'oposa a la seva manera de pensar.

- Raoneu les respostes i escriviu 2 exemples extrets del acte 3 del text

Quan diu la Cecília “ Vosaltres, tant el pare com vos, me creieu dolenta. Esteu previnguts contra mi perquè vull viure a la meua manera...perquè quan veig la raó dic. No compreneu que la dona pugui arribar un dia ser alguna cosa...Les dones sou les primres en anar contra vosaltres amb la vostra submissió a pres i marits...”

7. El saber de les dones i els estereotips

- Escriu 4 trets de la Juliana i 4 de l'Amat

Juliana: Submisa, Fanatista,

Amat: Autoritari, Egoista, Violent, Fanatista

- Digueu si són un estereotip de dona i home

Sí, Juliana té un estereotip de dona típic de l'època submisa al seu marit Amat segons les creences que es tenia en aquell segle.

Amat igual té un estereotip d'home egoista, que creu que només els homes poden aconseguir grans coses.

- Comenteu el que diu la Cecília: “ Una dona no es res amb homes com vosaltres” .

Quan una dona es junta amb un home que té el pensament conservador, masclista i egoista, automàticament s'apaga aquella llum que té una dona que vol créixer en tots els àmbits socials. Com que el seu voltant només la baixa i engrandeix als homes perquè és creu que ells són els únics capaços de fer i desfer, doncs la dona no val res.

- Creieu que la Cecília es un estereotip? quines són les seves característiques?

Sí, es un estereotip de persona que vol canviar i no quedar enrera amb aquet pensament retrògrada i conservador.

- **Actualment és vigent l'estereotip que representa o a la actualitat no existeix aquest model o bé ja s'ha transformat?**

Sí, aquest estereotip existeix ja que en alguns àmbits encara segueix aquesta mena de discriminació per ser dones. La lluita constant de les dones segueix encara passin els anys, potser no tan com es reflexa en el llibre però sí que existeix avui dia.

8. Resolució del conflicte segons la Cecília

- **Quin concepte tenen de l'educació? La Cecília, el Verges i els pares de la Cecília?**

La Cecília vol que s'ensenyi tots les els nous pensaments que estan sorgint en aquella època i així obrir els ulls a tots altres .

El Vergés només vol seguir les indicacions del Cap del poble encara que pensa diferent però cap al final li diu a la Cecília que canviaria la seva manera d'ensenyar.

Els pares de la Cecília, mes que tot l'Amat té l'idea de que en el poble es millor l'educació que en la ciutat, com en el poble tenen idees endarrerides no vol canviarlas.

Té raó el Mossèn quan els pares haguessin actuat de manera diferent amb la Cecília, tindrien altre concepció del mon?

Potser que sí els mateixos l'haurien criat a la Cecília en el poble i amb aquella educació antiga sí que seria com la resta de joves que viuen ahí .

- **La Juliana, L'Amat i el Mossèn, coincideixen a l'hora de sancionar a la Cecília però no coincideixen en les raons per explicar l'actitud de la dona, ni el que suggereixen que cal fer aconseguir que canviï. Explica en que es diferencia la seva manera de jutjar la Cecília.**

La Juliana pensa que es culpa d'ella que es comporti així per no haver-la criat com tenia que ser. L'Amat diu que es culpa de la ciutat que introdueix idees rares. El Mossèn també culpa als pares per deixar-la en la ciutat sense saber res d'ella, qui parlava o ajuntava amb ella.

- **Que creus que hauria de passar perquè la Cecília és quedés a fer de mestra del poble**

Crec que es necessari més persones amb idees renovadores i progressistes perquè només un sol contra tot un poble pareix impossible d'ensenyar les noves idees, també es necessari que aquestes persones tinguin ganyes per superar tot el que vingués i no tinguin por del que diran.

9. Aigües Encantades

- [Llibre: Aigües Encantades](#)